

[Victor Pürschel.]

sindige Forfatter, men det er en Udskydelse af Lovens Behandling. Men hvis dette ikke er et Forsøg paa at komme væk fra Lovforslaget, saa ved jeg ikke, hvad det er. Men det vil det ærede Medlem maaske forklare os, naar han kommer herop. Jeg er nu mest tilbøjelig til at tro, at han ikke gør det.

Inden jeg gør den næste Bemærkning, vil jeg gerne erindre om, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, da han holdt sit Indtog her i Tinget, begyndte med at sige, at nu blandede Kommunistens hæse Røst sig i Forhandlingerne. Og nu vil jeg gerne sige, at det er i Sandhed en Triumfens Dag for den højtærede Justitsminister, han kan endogaa spænde baade det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen og det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen for sin Triumfkærre, og baade Kommunistens hæse Røst og det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens mere melodiske Stemme løfter sig i en Jubelhymne til denne fremragende Justitsminister.

Den højtærede Minister har ikke mærket noget til den radikale Uvilje! Det interesserer mig. Ministeren har hidtil haft Ord for at være en følsom Mand, nogle har ment en overfølsom Mand. Ethvert Forsøg paa at karakterisere Ministeren som saadan maa i Fremtiden tilbagevises med Foragt, naar han i Sandhed kan staa op og sige, at han ikke har mærket noget til radikal Uvilje mod dette Forslag. Dette er i Sandhed en Ufølsomhed, som man maa ønske den højtærede Minister til Lykke med at have tillagt sig.

Ministeren har her skitseret et Ændringsforslag til § 3. Jeg er meget taknemmelig for, at Ministeren saa omgaaende — mere omgaaende kan det jo ikke være — stiller et Ændringsforslag, der imødekommer en Kritik, som jeg har fremsat mod Lovforslaget. Det takker jeg naturligvis for, og jeg erkender, at det er en Forbedring. Jeg synes ikke, den er helt afgørende, men det er en Forbedring. Jeg kan ikke lade være at sige, at det er en ejendommelig Behandling, dette Lovforslag har faaet. Fremsat af Ministeren, ændret inden første Behandling, derefter Bebudelse af Ændringsforslag paa saa at sige ethvert Skridt af Forhandlingerne, og ogsaa nu under anden Behandling bebudes der Ændringsforslag til tredje Behandling. Dette giver Indtryk af en overordentlig elskværdig og forhandlingsvillig Minister, og det sætter vi alle Pris paa, det vurderer vi meget højt.

Men der er eet, det ikke giver Indtryk af. Det giver ikke Indtryk af et velforbe-

redt og grundig gennemtænkt Lovforslag, som Rigsdagen med Tillid kan gennemføre med Tro paa, at nu er ogsaa alle Momenter i dette Forslag overvejet. Thi jeg maa erkende, at det er først under Udarbejdelsen af min Tale i Dag, at jeg er blevet opmærksom paa det Punkt, jeg fremhævede, da jeg havde Ordet første Gang, og som Ministeren nu erkender og vil ændre ved et Ændringsforslag. (*Steincke*: Jeg erkender det ikke, det er en Imødekommen). Ministeren erkender det ikke, men imødekommer desuagtet Kritikken! Det er det, jeg siger: Det er en saa ualmindelig elskværdig Minister, vi har at gøre med i Dag.

Men hvor er Garantien for, at der ikke er andre Ulemper ved dette Forslag. Hvor er den? Hvor er den sikre Overvejelse, den grundige alsidige Overvejelse af dette Forslag, som man har Lov til at kræve, naar man betræder et helt nyt Omraade, som andre Lande kun meget tøvende har betraadt og efter dybtgaaende Overvejelser. Den er der ikke, og derfor siger jeg paa ny til den højtærede Minister, at det vilde være klogere ikke at gennemføre dette Lovforslag i denne Samling. Efter min Mening vil den højtærede Ministers Prestige være ganske den samme — ja, i mine Øjne vil den være større, hvis han tør tage Ansvaret for nu at erkende, at dette Forslag bør overvejes grundigere, end der er Mulighed for at gøre det i de faa Dage, vi har tilbage af denne Samling.

Ministeren tillod sig saa en lille Morsomhed — og det er jo kun opmuntrende — da han sagde, at jeg havde talt om alle de store Sager, der vilde blive appelleret. Da sagde Ministeren: Ja, ellers hører vi jo om, at det kun er ganske faa, men nu hedder det pludselig: Alle de store Sager. Men hvis Ministeren nu prøvede at udtale det lidt anderledes og f. Eks. sagde, at alle de store Sager kommer for Højesteret; saa er det hele gjort; keine Hexerei, nur Behändigkeit. Ministeren skal ikke være bekymret med Hensyn til dette Udtryk; der ligger ikke i dette nogen Masseangivelse.

Saa henviser Ministeren til § 129 i Straffeloven. Jeg vil for at forhindre enhver Misforstaaelse gøre opmærksom paa, at den kan naturligvis ikke ramme en Mand, der som Højesteretspræsidenten skriver paa Grundlag af noget, der har staaet i et Blad, og som ikke har nogen som helst Viden om, hvorledes det er kommet der. Men jeg vil i øvrigt advare Ministeren mod at drage denne Paragraf for stærkt frem og ligefrem ophidse det højtærede Præsidium til at lægge an paa Bladredaktionerne, for jeg er